

Aynaya baktığında
gördüğün sen misin?

Ada ve esra Rengiz ayna iz

Çizer: Gussy Gallizia

Lucia Stipari

carpe diem!

Lucia Stipari

ada ve esra Rengiz ayna

carpe diem!

melike tařtan

boğaziçi üniversitesi siyaset bilimi ve uluslararası ilişkiler bölümü'nden mezun oldu.

üniversite hayatı boyunca çeşitli sosyal sorumluluk projelerinde yer aldı. özel gruptaki çocuklarla çalışma deneyimi oldu.

özel sektörde iki yıl iş tecrübesinden sonra italya'da bulunan roma sapienza üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimine başladı. halen burada eğitime devam etmektedir.

amatör olarak türk halk dansları ile ilgileniyor. italyanca ve ingilizce dillerinde çeviri çalışmalarını sürdürüyor. okumayı, yazmayı, hikâyeler dinlemeyi ve anlatmayı çok seviyor.

lucia stipari

milano'da doğdu. lisans eğitimini felsefe te-
orisi alanında tamamladı. yayıncılık sektöründe
kariyerini sürdürdü. özgün kitap projeleri ve mul-
timedya içerikler geliştirdi. profesyonel çeviriler
yaptı. ardından kendi yayıncılık ajansını kurdu.

ilk romanıyla edebiyat dünyasında dikkat
çekti ve tanınmaya başladı. özellikle genç ye-
tişkin kategorisinde fantastik macera türünde
kitaplar kaleme aldı. felsefi altyapısı nedeniyle
kurgularında kimlik arayışı, varoluş ve gençlik
psikolojisi gibi temalar ile günlük yaşam öğe-
lerini birleştiren bir anlatımı tercih etmektedir.

hem uluslararası yazarlık kolektifleri hem
de kendi özgün projeleriyle, nitelikli kitaplar
üretmeyi sürdürüyor.

giusy gallizia

italyan asıllı illüstratör ve çizgi roman sa-
natçısıdır. uluslararası tasarım akademisi olan
scuola internazionale di comics'te eğitim aldı.

özellikle çocuklara ve gençlere yönelik görsel
anlatılarda kendine has bir dil geliştirdi. hem
italya hem de fransa'daki önemli yayınevleriyle
çalıştı. eserleri, uluslararası platformlarda
sergilendi.

geleneksel illüstrasyon tekniklerini modern
dijital araçlarla harmanlayarak özgün eserler
vermeye devam ediyor.

Tak! Tak! Tak!

John Silver'in takma bacağının sesiydi bu...
Geminin güvertesinde tehditkâr bir tonda
yankılanıyordu.

Yaşlı korsanın bir bacağı eksikti ama yine
de genç bir denizciden çok daha çevik olduğu
söylenebilirdi.

Belinden hançerini çekti ve karşısında du-
ran denizciye doğru fırlattı. O altın dolu keseyi
istiyordu! Ne pahasına olursa olsun!

Tak! Tak! Tak!

"Ada? Ada burada mısınız?"

Ada, nefes nefese kalmıştı. Denizden esen meltemin getirdiği tuzlu su damlacıkları birkaç dakika daha yüzüne vurmaya devam etti. Uzun John'un ayak seslerinin altında dalgaların sesi yavaşça azaldı ve en sonunda her şey ortadan kayboldu.

Biri kapıyı çalıyordu.

'Tam da zamanında!' diye düşündü Ada. "Ne var anne?" diye bağırdı.

Annesi, "Ben de seni arıyordum" diyerek içeri daldı. "Kitabını neden odanda ya da salondaki kanepede okumak yerine bu tavan arasında okuduğunu sorabilir miyim küçük hanım?"

"Çünkü bu evde ancak burada huzur bulabiliyorum" diye mırıldandı Ada, "En azından şimdiye dek öyleydi!"

Bu eve taşınalı sekiz ay altı gün olmuştu. Ada'nın evdeki en sevdiği yer bu ufak odaydı. Çatı katında, merdivenlerin hemen bitişiğindeydi. Annesi burayı fazla küçük ve konforsuz bulmuş, bu yüzden depo olarak kullanmaya karar vermişti. Tüm eski mobilyaları, içinde ne olduğunu bile bilmedikleri sandıkları, artık kullanılmayan ama bir nedenle atılmaması gereken her şeyi bu odaya tıka basa doldurmuştu.

Mesela sadece bir kez kullandıkları kamp malzemeleri de bu odaya konmuştu. Annesi nedense kamp yapmanın sakıncalı olduğuna karar vermiş, bu yüzden de kampa dair ne varsa hepsi buradaki yerini almıştı.

Ada, bu eşyalarından arasında kendine bir şezlong bulmuş ve onu pencerenin önüne yerleştirmişti.

Böylece şezlongda uzanırken kafasını pencereye çevirdiğinde biraz gökyüzü, bir ağaç dalı, çatıdan aşağı sarkmış bir iki kiremit, birkaç karatavuk ve bir sürü de güvercin görbiliyordu.

Ama her şeyden önemlisi, burası kitap okumak için biçilmiş kaftandı. Ada'nın, kendini evden çok uzaklarda, bambaşka maceraların içinde bulmak için yapması gereken tek şey, şezlonguna yerleşip kitabının kapağını kaldırmaktı.

Ada'nın çok kıymet verdiği eşyalardan biri de büyük teyzesi Anna'nın eski şifonyeriydi. Büyük teyze Anna, bir zamanlar çok ünlü bir tiyatro oyuncusuydu.

Ada'nın annesi de gençliğinde tıpkı teyzesi gibi oyuncu olmak istemiş fakat sonradan, Ada'nın anlam veremediği bir şekilde, avukat olmayı seçmişti. Gerçi annesinin ne kadar dramatik bir kadın olduğunu düşündüğünde bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı.

Anna Teyze'nin şifonyerinin üzerinde ahşap çerçeveli, büyük, oval bir ayna vardı. Şifonyerin çekmeceleri ise Ada'nın çizgi romanları ile doluydu. Karanlıkta okumaya devam edebilmek için kullandığı el feneri de çekmecelerin birindeydi. Her zamanki gibi fenerin pili bitmişti, yenilerini almak için bir ara 'her şeyci'ye uğrasa iyi olurdu.

Her şeyci, adından da anlayabileceğiniz üzere, içinde her şeyi bulabileceğiniz bir çeşit büfe-kırtasiye-kitapçı-bakkal-züccaciye dükkânıydı.

Bu, büfe-kırtasiye-kitapçı-bakkal-züccaciye karışımı dükkân Kamal’a aitti. Ve burası Ada’nın şehirdeki en favori mekânlarından biriydi.

Dükkânın camında şöyle yazıyordu: “Bir şeye mi ihtiyacınız var? Burada her şeyi bulabilirsiniz!”

Dükkânın sahibi Kamal, her zaman Hint işi deri sandaletler ve gösterişli, parlak giysiler giyer; bembeyaz dişleriyle müşterilerine gülümsemeyi asla ihmal etmezdi.

Baskısı tükenmiş kitaplar, eski koleksiyonlar ve stok fazlası ürünler satardı. Bunların arasında Ada’nın en sevdiği çizgi roman olan Kaptan Çorap da vardı.

En önemlisi, Kamal’ın dükkânında envaiçeşit kokulu silgi bulunurdu.

Ada, bu silgilerin koleksiyonunu yapıyordu. Koleksiyonunu da şifonyerin yanında, mantar kapaklı büyük cam bir kavanozun içinde saklıyordu.

Bir eli kapı kolunda, diğer eli kalçasında, gözlerinde hesap soran bir ifadeyle ona bakan annesine döndü. “Yine ne oldu anne?” diye sordu Ada.

“Bayan Rampini geldi, oyun için sana kostüm getirmiş” dedi annesi.

Bayan Rampini, Ada'nın öğretmeniydi. Ada'nın başı onunla beladaydı ve içinden ona Bayan Dırdırdini derdi.

Dersteyken, çizgi romanlarınız ya da kokulu silgi koleksiyonunuz hakkında azıcık hayallere dalmayagörün, sizi hemen yakalar, azarlar ve dikkatinizi matematik dersine vermenizi isterdi.

Ya da mesela yelkenli gemiye saldıran bir deniz canavarı çizdiğinizde resminize el koyar ve ailenize iletmeniz için elinize, üzerinde “Ada derste fiil çekimi yapmak yerine resim yapıyor!” yazan bir uyarı notu tutuştururdu.

Yemekhanede yemek istemediğiniz bezelye tanelerini ekmek diliminin altına saklamaya çalışırken yakalanırsanız sizi öğle yemeğini ayakta bir köşede yemeye mecbur bırakırdı. Ve tebrikler! Artık elinizde iki uyarı notunuz olurdu. Anlayacağınız bu kadın, tam bir oyunbozandı.

Bu sefer de Ada'yı yanıltmamıştı... Ada, tavan arasından aşağı indiğinde, Bayan Rampini sevinçle haykırdı: “İşte benim Satürn'üm!”

“Senin Satürn'ün filan değilim!” diye itiraz etti Ada içinden.

Bayan Rampini, devam etti:

“Kız kardeşimi görmeye gidiyordum, bir de baktım ki eviniz yolumun tam da üzerinde. Geçerken uğrayıp kostümü bırakmak istedim. Böylece gezegenin halkalarını kostüme dikebilirsiniz.”

Annesi, heyecanla ellerini çırpıp “Elbette, hemen işe koyulacağız” dedi.

Ada, “Harika, bir bu eksikti” diye hayıflandı. Ama yine içinden tabii ki.

Fakat olayın en kötü tarafını henüz görmemişti. Öğretmen, ona kostümü gösterdiğinde Ada dehşetle fark etti ki bu bir kostüm filan değildi, çok daha kötü bir şeydi... Acayip saçma bir şey!

Bayan Rampini, gümüş pullarla kaplı kostümü hayranlıkla elinde tutarken “Güzel, değil mi?” diye sordu, “Eski bir öğrencimin babası, spor mağazası işletiyor ve bana elinde kalmış olan bu badileri hediye etti. Bence bu badiler, oyunda gezegen ve yıldız rolünü oynayacak kızlar için mükemmel olacak!”

Ada, cevap vermedi. Midesine hafiften bir ağrı girmişti. ‘Elinde kalmış olmalarına şaşmamalı!’ diye düşündü.

Bu gülünç kıyafete sadece bakmak için bile bir güneş gözlüğüne ihtiyaç vardı. Hayır, bunu asla üstüne geçirmeyecekti!

Ona ters ters bakan annesine bir bakış attı. Annesi, Ada’nın parlak olan şeyleri hiç sevmediğini çok iyi biliyordu. Simler, pullar, gösterişli ve abartılı hiçbir şeyden hoşlanmazdı Ada.

Annesi bunu bildiği halde, hatta belki de bildiği için “Muhteşem görünüyooorrr, öyle değil mi Adaaa!” diye haykırdı, “En parlak gezegen sen olacaksınnnn!”

Ellerini çenesinin altında birleřtirip kelimeleri uzata uzata konuřuyordu. Büyülenmiř gibiydi.

Ada, annesinin kendisiyle dalga geçip geçmediğinden emin olamıyordu. “Gezegenler parlak olmaz ki!” dedi bıkkınlıkla.

“Ada haklı, gezegenler parlamaz, onlara gelen ışığı yansıtırlar sadece” dedi tam o sırada içeri giren babası, “Ve Satürn sadece parlamamakla kalmaz, hiç misafirperver bir gezegen de değildir. Dondurucu derecede soğuk ve karanlıktır. Ayrıca güçlü rüzgârlar gezegenin her köşesinde savrulup durur. Ama yine de akıl almaz bir çekiciliğı vardır” diye ekledi kızına göz kırparak. Ardından mutfağı doğru geçip gözden kayboldu.

Ada’nın babası bir astrofizikçiydi. Şehirdeki gözlemevinin yeni müdürü olması için bir teklif almıştı, bu yüzden işte bu şehre taşınmak zorunda kalmışlardı.

Öğretmen, güneş sistemiyle ilgili bir tiyatro oyununda babasının gözetmenlik yapmasını rica etmişti. Ada’nın bu oyunda yer almayı kabul etmesinin tek sebebi de buydu.

Tıpkı bir uydunun gezegeninin etrafında dönüp durması gibi Ada da babasının etrafında tam bir pervaneydi ve ona hiç hayır diyemezdi.

Ada, annesini de elbette çok seviyordu ama annesi bazen... Onu pek de anlamıyor gibi görünüyordu.

Sevmediği kıyafetleri giymesi için ona ısrar eder ve yapmak istemediği binlerce aktivite önerirdi. “Bu, yeni arkadaşlar edinmen için önemli” derdi ama halihazırda Ada’nın bir arkadaşı vardı zaten...

Sıra arkadaşı Rita, onun için bir arkadaş olarak fazlasıyla yeterliydi. Diğer sınıf arkadaşlarının çekilmez insanlar olması Ada’nın suçu değildi. Özellikle Miranda ve tayfasına katlanamıyordu!

Ah, Miranda! Tabii sergileyecekleri oyunun başrolünü yani yıldızların prensesini ondan başka kim oynayabilirdi? O, tam bir ‘Bayan Polüler’di. Aynı zamanda öğretmenin de gözdesi...

Bayan Rampini, “Az önce de Miranda’nın evine uğradım, kostümü tek kelimeyle muhteşem olmuş! Kostümün üzerine tül bir etek eklemiş. Upuzun simli bir kuyruğu da var” dediğinde Ada’nın midesindeki ağrı daha da şiddetlendi. Dişlerini sıkıp Bayan Rampini’ye teşekkür ettikten sonra annesine yapması gereken ödevleri olduğunu söyleyerek aceleyle merdivenleri tırmanıp çatı katındaki odaya koştu.

Ada, kapıyı arkasından kapattı ve tüm sıkıntılarını kovmak istercesine başını salladı. Şifonyerin aynasında kendine baktı ve yansımasına dil çıkardı.

“O aptal kostümü asla giymeyeceğim!” dedi yüksek sesle.

Aynadaki yansıması tekrar dilini çıkardı. Fakat bir dakika... İkinci seferde Ada dil çıkarmamıştı ki! Bundan emindi. O halde yansıması nasıl tekrar dil çıkarmış olabilirdi?

Ada’nın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. “Allah Allah! Bu, nasıl olabilir?” diye mırıldanıp yüzünü aynaya iyice yaklaştırdı. Önce yanığına, sonra burnuna dokundu. Yansıma da aynısını yaptı. Fakat sonra bir anda aynanın öbür tarafındaki Ada, kollarını kavuşturdu ve ofladı.

“Bu da ne?” diye kekeledi Ada sersemlemiş bir halde. Bu bir rüya olmalıydı.

“Gerçekten çok sıkıcısın!” dedi aynadaki görüntü, “Sızlanmalarını dinlemekten bıktım.” Sonra öne doğru eğildi ve pencereden tırmanır gibi aynanın çerçevesine tutunarak dışarı sıçradı.

“Sen... Sen...” dedi Ada parmağıyla karşıındaki diğer Ada’yı işaret ederek. Donakalmıştı ve tek yapabildiği kekelemektir.

“Ben ve sen yani biz, bir madalyonun iki farklı yüzüyüz” dedi yansıma.

“Ama bu mümkün değil! Ben benim. Sen se... Sen sadece benim yansıyamınsın. Sen var olmamalısın!”

Ada, işaret parmağıyla diğer Ada’nın burununa hafifçe bastırır. Yansıması ete kemiğe bürünmüş, tıpkı gerçek bir insan gibi karşıında duruyordu işte!

“Elbette varım!” diye haykırdı yansıma,
“Ben aynanın diğer tarafında yaşıyorum!”

“Aynanın diğer tarafı da ne demek? Orada nasıl yaşıyorsun?” diye sordu Ada giderek artan bir şaşkınlıkla.

“Elbette, benim dünyam orada, aynanın öbür tarafında.”

“Peki, nasıl bir dünya orası?”

“Burası gibi ama tersine diyebiliriz.”

“O zaman sen benim zıddımsın.”

“Yavaş yavaş anlamaya başlıyorsun.”

Ada, bir anlığına düşündü. “Okumayı seviyor musun?” diye sordu.

“Hiç sevmem” diye cevapladı diğeri.

“Çok arkadaşın var mı peki?”

“Hem de bir ton!”

“Annen ne iş yapıyor?”

“Astrofizikçi.”

“Baban da avukat o halde, öyle mi?”

“Aynen öyle!”

“Ee, o zaman...” diye tereddütle devam etti Ada, “Yani o halde sen... Okuldaki oyunlara katılmayı da seviyorsundur.”

Diğer Ada sevinçle, “Okul müsamerelerine bayılırım! İlginin üstümde olmasını çok seviyorum!” diye bağırdı.

‘Gerçekten de tam olarak benim zıddım!’ diye düşündü Ada.

“Eminim parıltılı şeyleri de seviyorsundur sen” dedi yüzünü buruşturarak.

“Bayılırım parlak şeylere ama sen hiç böyle şeyler giymiyorsun” dedi yansıma Ada.

“Annem için mükemmel bir evlat olurdun” diye cevap verdi gerçek Ada.

Kafasında düşünceler uçuşmaya başlamıştı...

Okuduğu bir romanda Alice adındaki bir kız çocuğunun bir aynadan geçip kendini fantastik bir dünyada bulduğunu hatırlıyordu. Orada konuşan bir yumurta ile, bir kraliçeyle, tuhaf ikizlerle karşılaşılıyordu ve en sonunda da...

Sonunun nasıl olduğu önemli değildi çünkü Alice’in durumuyla kendininki farklıydı. Alice, kendi yansımasıyla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Yine de bu durum belki işine yarayabilirdi...

Elini diğ er Ada'nın omzuna koydu ve tıpkı kendininkiler gibi iki küçük yeşil kertenkeleye benzeyen kıpır kıpır gözlerinin içine baktı ve "Dinle, harika bir fikrim var!" dedi.

"Evet?" dedi diğ er Ada nefesini tutmuş bir halde.

"Seninle yer deđ i  tireceđ iz. Ben senin d  n-yana ge  eceđ im, sen de burada, benimkinde kalacaksın. Böylece gösteride benim yerime yer alabilirsin."

Ada, sıkıntıyla ofladı. "Bu mümkün değ il, bu işlerin nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrin yok. Böyle bir şey yapamayız."

"Niyeymi   o?"

"    nk   aynanın ardındaki dünya senin dünyanın bir yansıması. Sen burada, kendi d  nyanda olmazsan benimki de yok olur. Bu yüzden burada kalmak zorundasın. Ben aynanın içinden geçebilirim ama senin için bu mümkün değ il. Eđ er denersen her şey param-parça olur. Ve en önemlisi de birbirimizden ayıramayız; sen nereye ben oraya!"

"Ah!" dedi Ada hayal kırıklığ ı içinde.

"Ama tabii bir yolu var" dedi diğ er Ada.

"Nedir o?" diye sordu Ada sabırsızlıkla.

"Anna Teyze'nin   ifonyeri!"

"Peki,   ifonyerle ne yapacađ ız?"

"  ok basit. Ben şifonyerin üstündeki aynanın içinde yaşıyorum. Senin için oyunda yer almamı istiyorsan,   ifonyeri okula getirmeli ve beni doğ ru zamanda dışarı   ıkarmalısın."

“Ah, harika bir çözüm oldu. Bu kadar çılgın bir fikrin geleceğini tahmin etmeliydim. Ne de olsa benim tam zıddımsın, akıl ve mantıktan eser yoktur sende.”

Ada, umutsuz bir halde kendini şezlonga bıraktı.

“Dur, henüz bitirmedim” diye devam etti diğer Ada, “Sence Anna Teyze, nasıl bu kadar başarılı bir oyuncu olmayı başardı?”

“Bunun konumuzla ne ilgisi var şimdi?” dedi Ada.

“Tabii ki ilgisi var! Anna’nın senden daha utangaç olduğunu hiç duymadın mı? Kekeliyordu ve ne zaman insanların önünde konuşmak zorunda kalırsa panik atak geçiriyordu. Panik atağı için doktorun yazdığı ilaçları almaya gittiğinde utançtan reçeteyi bile düzgün okuyamazdı.”

“Evet, eskiden kekeme olduğunu biliyorum, annem bahsetmişti. Ama sahneye çıktığında onun âdeta başka birine dönüştüğünü söyledi. Oynadığı role tamamen bürünür, kendini unuttur, kekelemeyi de kesermiş.”

“Hayır Ada, Anna başka birine filan dönüşmezdi. O gerçekten de başka biriydi!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Alo! Beni duyuyor musun acaba? Diyorum ki büyük teyzen sahneye kendisi çıkmıyordu, aynadaki yansımasını gönderiyordu.”

“Turneye de şifonyeriyle beraber mi çıkıyordu yani?”

“Hayır, bu saçma olurdu. Yalnızca aynayı götürüyordu yanında.”

“Ama ayna çok büyük! Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Buradaki büyük, evet. Ama gizli çekmede saklı olan değil...”

Ada, şaşkın bir şekilde ona bakarken, diğer Ada en alttaki çekmeceyi açtı, içindeki çizgi romanları çıkardı ve ahşapta belli belirsiz bir çıkıntı hissedene kadar çekmecenin içini yokladı. Sonra eliyle içeri doğru bastırınca hafif bir tıkırtıyla çekmecenin içinde bir kapak açıldı.

Çekmecenin içindeki bölmeden şifonyerin üstündeki ile aynı, sadece bir elin avuç içine sığacak boyutta bir ayna çıkardı.

“Buna inanamıyorum!” diye haykırdı Ada ayağa fırlayıp, “Peki, bu nasıl çalışıyor?”

“Çok basit. Aynaya bakıp yansımanı görüyorsun, sihirli sözcükleri söylüyorsun ve puf! Bir anda yanında bitiveriyorum. Hadi, deneyelim” dedi yansıma Ada.

Sihirli sözcükleri kulağına fısıldadı ve sonra şifonyerin üstündeki aynanın içine geri döndü.

Ada, aynayı aldı ve çatı katından aşağı indi. Kimseye görünmeden oturma odasının kapısından içeri baktı.

Annesi elinde o parlak kostümle kanepede oturuyordu. Yanındaki sehpanın üzerinde ise büyük bir karton, makas, bant ve bir yumak ip vardı.

Ada, koridorun köşesine saklandı ve ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. “Evet, neydi sihirli sözcükler? Ayna ayna, büyülü ayna, söyle bana, nerede Ada...”

Hayır, sihirli sözcükler tam olarak böyle değildi. O halde şöyle olmalıydı: ‘Ayna ayna, sihirli ayna...’

Hâlâ hiçbir hareket yoktu.

“Tamam, şimdi buldum!”

Aynayı iki eliyle yüzüne doğru kaldırarak derin bir nefes aldı. “Ayna ayna, sihirli ayna, göster bana, nerede Ada!”

Birdenbire sanki sihir gibi... Hayır hayır, hiçbir şey olmadı.

Ada, bozuk bir şeyi tamir eder gibi birkaç kez aynaya vurdu. “Aptal şey! Neden çalışmıyorsun?” diye bağırdı.

Sonra bir anda çok önemli bir şeyi unuttuğunu fark edip elini alnına götürdü. “Aptal olan ayna değil benim! Sözleri yanlış söylüyorum. Şimdi tekrar deneyeceğim. Evet, ayna ayna, gönder yansımamı buraya, tattarattat!”

Bu tekerlemeyi söyler söylemez aynanın oval yüzeyinde küçük bir ışık parladı.

Ada, bir an için gözlerini kapatıp açtı ve... İşte, yansıması olan Ada tam olarak yanına ışınlanmıştı!

“İşe yarıyor!” diye haykırdı şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir halde.

“Çalışıyor tabii, ne sandın?” dedi aksi. Ardından hiç vakit kaybetmeden oturma odasına, Ada’nın annesinin yanına geçti.

“Ödevini bitirdin mi?” diye sordu annesi bir kaşını kaldırıp.

“Pek sayılmaz, öncesinde sana biraz yardım etmek istedim” dedi aksi.

Ada, nefesini tutmuş, bir tiyatro oyunu izler gibi aksini ve annesini seyrediyordu.

“Oyun için kostüm konusunda bana yardım etmen ne güzel!” dedi annesi yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle, “Karton halkalar kesip üzerlerini altın renkli bir bantla kaplamayı düşünüyordum.”

“İğrenç!” diye söylendi Ada kendi kendine, “Gezegen değil çam ağacıyım sanki!”

O sırada içeriden diğer Ada’nın sesi yükseldi: “Karton halkalar yerine parıltılı hulahop çemberleri kullansak nasıl olur?”

Annesi, bu fikir karşısında şaşkınlığına ve mutluluğuna engel olamadan “Bravo! Bu harika bir fikir!” diye bağırdı, “Az zamanda çok iş yapmış olacağız!”

“Kamal’ın her şeyci dükkânında eminim her boyda hulahop vardır. Hulahopları omzuma asmak için bir ip bağlarız ve sonra... Ta daaaa!”

Kapının ardındaki gerçek Ada, o simli halkaları taktığını hayal ederek dehşete kapıldı. Ama şu anda önemli olan, annesinin hiçbir şey fark etmemiş olmasıydı.

Aynanın büyüğü işe yaramış, plan tıkr tıkr işlemişti. Böylece nefret ettiği her şeyden, sahneden, ışıklardan, simlerden, pırıltıdan, hatta matematik derslerinden bile kaçabilirdi!

Bu düşünceyle dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi...

